

Landbúnaðurinn

Kreppa í Felagsmarknaðinum

Frankaríki, ið stöðugt elvir til trupulleikar í felagsmarknaðarlöndunum, sigur nei til, at landbúnaðarfiggjanin verður heft uppí samráðingarnar um Kennedy-rundina.

Tað er líkt til, at de Gaulle alla staðni gerst meir og meir tvörligur at hava við at gera. Har tað er Frankaríki til fyrimunar, trýstir hann harðliga á at fáa málini loyst, meðan hann hinvegin er til reiðar at forða, tá tað er øðrum til fyrimunar, men ikki so nógv Frankaríki. Nú troðkar á at loysa figgiarviðurskipti landbúnaðsins í Felagsmarknaðarlöndunum — men her eru menn ikki á einum máli, tí her er talan um stórpening, sum kemur undir eitt býti, har Frankaríki skjórt hevur hin allra størsta fyriminin, meðan onnur lönd — eitt nú Vesturtýskland — einans verða at gjalda.

Hin felags landbrúksgrunnurinn, ið verður skipaður, verður at ráða yvir ikki minni enn 20 millíardum krónum árliga, og peningurin skal fyri tað mesta brúkast til at styðja soluna av yvirskotsgömslunum av búnaðarvörum í felagsmarknaðarlöndunum.

Á seinasta fundi, ið hildin varð, eydnaðist ikki at koma til nakra

reiðiliga semju um, hvussu hesin peningur skal byttast landanna millum, tá innkravt verður.

Frankaríki, sum er hövuðsútlutningslandið av landbúnaðarvör-

Hin gloymda oyggin

»Eitt av málgaðum sjálvstýrislandsstýrisins.« 14. sept. hevur skrivað um hina gloymdu oyggina í sambandi við uppskotinum um vegagerð millum Húsar og Mikladals.

14. sept. fer tó skeivur, tá blaðið skrivar um hina »gloymdu oyggina«, tí heilt gloymd hevur hon ikki verið, sjálvt um tjóðveldismenn og hinir »sjálvstýrisflokarnir« hava gloymt hana. Blaðið átti at minst til, at eisini í 1964 setti Pól J. Olsen javnaðarflokksins vegna uppskotið um hesa somu vegagerð, sum varð víðgjörð í vega- og havna-nevnd lögtingsins, ið hevur »sjálvstýris-meiralaða, og har m. a. tjóðveldismenn hava kosið Kjartan Mehr til formann, í álitið frá nevndini siga m. a. tjóðveldismenn og Kjartan Mohr:

»Nevndin hevur víðgjört málið, og við tí kunnleika, nevndin hevur til tað lendið, vegin skal í gjøgnum og ta longd, hann fer og við tí litla fólkatáli, bygdarnar í Kallsoynni hava, í huga, roknar nevndin ikki við, at umrøddu vegagerð liggur serliga frammarlaga í landinum. Kostnaðurin verður ivaleyst so stórur, at tað heldur kann bliva ein spurningur UM NEVND A VEGAGERÐ NAKR- ANTÐ VERÐUR VERU- LEIKI.....«

um, og umrødda skipan — um tað ikki eydnast at broyta hana — verður at fara við sær, at Frankaríki verður at fáa stórpening úr grunninum sambært hin mikla útlutningin, meðan Vasturtýskland, sum innflytur hópin av búnaðarvörum, verður at gjalda í millíardum av krónum.

Meiningin er, at felagsmarknaðarlöndini skulu hava somu prísir á útlutningsvörum, men eisini her er Frankaríki ikki til vildar; tað vil í stóran mun áseta prísirnar eftir egnum tykki — so stríðsmálini hópá seg rættuliga upp.

Hetta kann metast lítið mætari enn eitt blankt NEI!

Men »sjálvstýrisangongan« vil heldur ikki projektera vegin ella gera nakra sanna kostnaðarætlan. Í álitið verður sagt um hetta evnið: —

»... at vegin verður projekteraður, TREYTAÐ AV, at í orðið »PROJEKTERAÐ« bert verður lagt tað, at METT verður um vegaleið og kostnað út frá FYRILIGGJANDI KORTILFARI.»

Harvið er ALT sagt um áhuga og vælvild teirra, sum í dag stjórna landinum, fyri hesi oyggj. 14. sept. snøggliga hevur rakt við og kallar hina »gloymdu oyggina«.

Uppundir val plagar so mangt at koma uppundan kavi, og tað er at vóna, at okkurt gott spyrst burtur úr, at teir sokallaðu »sjálvstýrisflokarnir« snøggliga hava fingið minnið aftur.

Amerikanskir hagfrøðingar hava roknað út, at ein amerikansk forsetakona má taka í hondina á 5000 fólki um mánaðin.

Kunsttød

øll tey vanligu sløgin á goymslu á Tvøroyri.

AS. Richard B. Thomsen & Søn.

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

AÐALFUNDUR

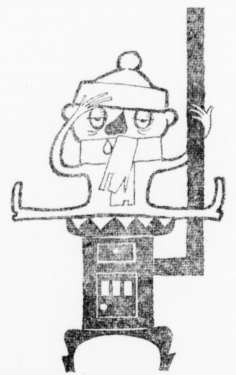
Føroya arbeidsgevarafelag heldur ársaðalfund friggjadagin tann 29. apríl kl. 17 á Hotel Hafnia. Dagsskráin eftir lógin.

Tórshavn, 5. apríl 1966.

NEVNDIN

PI. J. F. KJØLBRO,
heilsola
tlf. 5396-5489-5491

Hostalint

SKULA TIT BRÚKA BIL

persónkoyring ella skúla-
koyring, so snarið tlf. 3456
Alexander Dalfoss

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Uttan at nakar hevði vurnast var ein genta aftrat komin út á svaluna, og hon stóð tigandi í skýmingini og lurtandi eftir okkum. Hon var blandingur — dóttir í melanesararvinnu og franskan niðursteta og tessvegna í skugga. Viðhvørt er fruktin av tilikum sambandi so vánalig, at ein vil spýggja. Men Camille var ikki so. Hon bar á brád til europufólk, við skinsliti sum hunangur, og hon bar seg sum móðirin — og melanesarvinnurnar duga at bera seg áður enn ter vera ovfeitar, ter liða seg so um miðjarnar, at tað beinanvegin lóypur mung á. Átjan var hon, vakurlleiki, ein sonn hind.

Eg sá Harry Frobisher og Marcel so loyniliga kveita eftir henni. Sjersanturin skumpaði illsliga undir teir fyri at reka teir inn í skúrið, har teir skuldu gista.

»Nei, hygg at hasum litla hönungunum.« hoyrði eg Marcel siga. »Her er slett ikki so burtur av leið til konufólk.« (Hann var ólíkligt fólki, var hann. Hann hevði tað hása, fleimandi málið sum alfonsur úr Place Pigalle).

»For fanan maður, hugsar tú ikki um annað.« murrði Harry Frobisher, men eygu hansara viku ikki av Camille.

»Veitst tú tá nakað betri at hugsa um?« svaraði Marcel og fienti so smørliga. »So skal eg fegin gera tað.«

»Komið nú.« let í Charlie. »Kom og lat okkum fáa okkum eitt sindur.« Men eitt sindur foytt skoytti hann uppí, leandi, táði hann sá báðar lagsmenn sínar eta gentuna við eygunum: »Gevst uppst at seta eygur í hana, tað er longu ómýrkt.« Løgreglumaðurin gjordi tað av. Hann lat ryflubrókina detta niður á ternar á Marcell, og hann skar í róp. Teir vóru settir inn í skúrið saman við teimum seks melanesarunum, og síðan varð læst eftir teimum.

Camille varð standandi og slotaði forvitin eftir klirrinum frá heingilásinum ... nú var næstan heilt svart, og eg sá ikki andlit hennara... og so hvarv hon inn í hospitalið, so spakuliga sum hon kom.

Marchel fór skeivur, táði hann segði, at tað ikki stóð so illa til við konufólki haruppi. Tað kundi ikki verið verri. Eg eri frískur og kraftagður maður,

og eg skal viðganga, at hevði eg kunna fylgt huga mínum, so hevði eg kastað eygini eftir teimum innföddu sjúkrasysturum, um tær ikki vóru í vali sum í »Folies Bergeres«, men fyrstóðvinnan vakti uppí yvir teimum sum illur yvirvaksin fressur. Tað var vandamiklið at stuttleika sær við teimum. Har var einki annað at gera enn at eta og sova.

Eg fór inn og fekk mær nátturda. Og so í koyggjuna einsamallur.

Morgunin eftir fór eg út aftaná morgunmat og skoðaði tað góða arbeisfólk. Einki er so herligt sum at ligga á sólarbakka fyrir einki og sigga aðrar menn stríðast og strevast við spakka og hakkara. Teir høvdu longu arbeitt ein tímas tíð — teir gróvu veit. Melanesararnir arbeiddu sum vant — heldur línliga. Harry Frobisher hevði latið seg úr skjurtuni, og hann reiggjaði hakkarnar so tít, so tít — hann var rak og illa farin av tí lívi, hann hevði fært; rivja-beini stungu fram undir tí sveitandi húðini. Marcel hevði stór kunniglig bróst, sum bivaðu, meðni hann læst sum at hann skumpaði upp. Men tann yvirvaksin blámaðurin arbeiddi sum at tað skuldi dánt honum vel, og tað sást, at hann fróddist um at sleppa at arbeida.

Sjersanturin eygleiddi teir

hálvsývjandi við rifluni í hondunum og sløktari sigarett millum varrnarar.

Nakað út á fyrrapartin kom Camille í fylgi við gamla piðaða innfödda hjálparmanninginum á sjúkrahúsinum. Camille gekk so yndisliga, naknu fótur hennara funnu sjálvir vegin um tað grýtuta lendið, og hon loftaði særuttan um alt tað, sum forðaði.

Marcel gavst beinanvegin at arbeida. Harry Frobisher legði seg fram á hakkaran og turkaði sveittan av sær. Báðir starðu teir at henni, sum teir vildu etið hana.

Teir høvdu óivað ikki verið nær konufólki, síðan teir vóru handtíknir. Hjá sovorðnum monnum er tað at vera munkur í seks—sjeý vikur næstan ikki úthaldandi.

»Har hava vit mína útvaldu.« segði Marcel og lei. »Hon skal vera mín.«

»Halt tú kjaft.« murrði Frobisher. »Kannst tú einki tosa umuttan sovorðið?«

»Tú hevur kanska eisini fingið hug á henni?«

»Tað einasta eg havi hug til, er at fáa nakað at eta. Eg eri hugurstungin.«

Charlie royndi at sissa teir — honum líktist helst væl á báðar.

»Nú, nú.« segði hann, »fari ikki upp at deilast um hana. Tað loysir seg ikki.«

»Eg kann lata vin mín fáa hana.« segði Marcel gávumildur og stakk albogan undir síðuna á Harry Frobisher. »Lat hann bara fáa hana, men so fái eg hana aftaná.«

»Eg sjálvsagt kom faðir Dooan í somu løtu undan sjúkrahúsinum saman við flokki av melanesarbornum. Eg hugsi, at hann hevði hoyrt tað, sum Marcel segði, tí hann hugdi hvassliga at Camille. Spítolsku óvitarnir av sjúkrahúsinum tyrptust um hann við látri og levint og kappaðust um at sleppa at halda í hendur hansara. Flestu av teimum vóru so væl lekt, at sjukan var stöðgð, tí gjørligt er at fáa tey nokk so væl aftur á leið, táði sjukan verður tikið alt fyri eitt. Men nokur vóru reðulig at siggja — tygum hana helst sæð teg? Avskeplað beinagrind, samansokkin rivjabein og uppsvolpaða andlitið, sum sermerkir spítolsk, vita tygum, hvussu tey nevna hetta: leyvandlit teirra spítolsku. — Ein av teimum svørtu jassunum læt við muninum. Sjálvandi tykir einum synd í teimum — tað gjordi eg, tí at eg eri so góður av nær — men eg reðist hesa sjúkuna sum pestina.

Tey óreinu.

(Framhald)